

Човешки заек зашива лицето си

„Напоследък в села, гета и градове пълзят човешки плюшени играчки – котета, зайци и свине..., които спят по картони и умират в своите изпращания, за да бъде най-сетне чиста и свята тази република.“
Щ., „Нови климатични клишета и пътеписи“ (2016), с. 17

А. Физиологично описание

Заловиха го. Преобличат го с маркучи като голям, мек и розов заек, *Иъзъ*, с дебел уши и розова опашчица:
„По-бързо бе, свиня“ –
Снимат се с него в различни пози и уреди. И изваждат прорязващи инструменти и отделящи двигатели. Един, два, три, четири.

Поваляне. Започват да удрят:
с метални пръти - *ррряяяя, рряяяяяя* – върху туловището, върху органите: *ряяяяяя*: металът прониква мекото, плътта, слива се: в една обща телесна машина от смесени органи. Смесени органи и зазидани вътрешности; пейзажите на лицевия релеф, скулите на разпуканите белези; винтове, винтове, рязко и болт.
А сега: дебелият въжета през слабичите. Търкай, търкай, опъвай жилите: „Опъвай бе, кремен! Малко му е. Гъгх...“

Курдисват го като играчка, пружина, лежи: целият в кървав плюш и конвулсии; с коляно от главата. С ръце от корема. Още веднъж, още два пъти: „Нещастник, педал...“

За момент нощта гълта слюнката си и адски тихо *придобива урод* в дълбокото си гърло на разтегнато влечуго. Много ми е трудно да преглъщам, мое подпухнало животно, и хрипя като човешки цигански заек.

„Ставай...“
Сега трябва да подскача с ръчичките отпред и пак се снимат с него. Лицето му е отворено от двигателите, подготвено за селекцията.
„Миришеш бе, мангал! Смях.“
Смях, оставили са му само два зъба отпред; „не ме докосвай, бе...“: пак смях.
Внезапно рязък метал през краката: *ряяяяяя*–
Повалят го отново.
Известно време играта продължава с по-леки забавления;
но после един
сваля грубо ципа на панталоните си.

„Сто години по-късно из тази умряла утроба злокобната злоба нищо не ражда“:
само урина и смях.
Ето, един нов Детмаг за обезглавени плюшени играчки с големи срамни табели вместо очи. Табели вместо очи.
Един, два. Навик. Гълтай.
И никой не знае кога и как се изгради тази зоологическа градина. Забрави.

Б. Религиозно описание

И така. Нека струпаме етническите, рентгенови тела като една голяма подпухнала купчина на площада:
тихи хора с вътрешно горене.
И после леееко да надникнем в човешката градина на изчезващите видове:

Нощем. Големият, розов и подут заек стои на тротоара с подменени крайници, с изкривени лапи и вече неясна муцуна: зашива съвсем бавно костюма си отвътре. С треперещи и счупени пръсти: шие, забожда, шие, преде, вътрешна кожа, така че да няма лице, така че да няма очи, да не се вижда дали е чужденец, дали е човек, дали е жив.
Зашива; а процепът се стеснява, стеснява, процежда,

кървясалите очи стават все по-тъмни, все по-далечни, все по-дребни, нечовешки.
Шие се, крие се, животно се, себе си, не виждаш си.

В. Заключение без описание

А после съпя подскача, скача, пълзи с пухкавите, розови уши, за да си проси до боклука храна от бездомни хора или други бозайници, докато накрая не се превърне в чист въздух.

Родината била в опасност.
Поезията изричала истината.
Ставало дума за ценности.
Преходът бил мирен.

Трудно се преглъща всичко,
но явно става.

Рис. Александър Байтошев